

„Заповѣдайте господа, госпожи! Влѣзте и ще видите чудо невидено! Ще видите Брискара, знаменития звѣроукротитель и т. н. и т. н.

Прѣдъ палатка, на висока маса, стѣпилъ облѣченъ споредъ случая палячо викаше публиката съ цѣлото си гърло. Вжтрѣ се чуваше лая на чакала. Самъ Брискаръ стоеше на касата и прибираше отъ любопитната публика по 50 ст. входъ.

Това бѣ привечерь. Малко по-малко палатката се напълваше съ зрители; барабанътъ, що палячо биеше прѣдъ вратата, спрѣ, и Брискаръ направи единъ поклонъ къмъ публиката, па почна своята „работа“.

Външното облѣкло на този звѣроукротитель не бѣ особено красиво; той бѣ обулъ тѣсни гащи отъ трико, съ мефистофелска качулка на глава, съ лѣскави ботуши на нозѣ. Въ ржка държеше жилавъ камшикъ, който махаше прѣдъ носа на хиената и прѣдъ двѣ маймуни, които нѣкакъ насмѣшливо го гледаха. Но азъ не влѣзохъ да гледамъ звѣроветѣ. Какво *удоволствие* за човѣка да гледа едни жалки, изпусталѣли животни или голѣмата боа, която Брискаръ увиваше около врата си? Искаше ми се да видя Мина, каква тя служба изпълнява въ „работата“ на баща си и да я погледамъ при приятеля ѝ „Мистигри“, когото тя съ такава наслада хвалѣше.

Лъвътъ бѣ страшно пусталъ. Козината и гривата му бѣха оскубани отъ постоянното търкане по желѣзнитѣ прѣчки на кафеза. Съгледахъ, че страшниятъ звѣръ стискаше езикъ между зѣби и, легналъ върху калнитѣ дъски, той издигаше глава да види, дали не приближава негова мжчителъ и директоръ на затвора му, който обикновено се приближава